

Til § 11

Ifølge Stk. 1 bliver det i Straffedommen efter derom af den forurettede fremsat Begæring at bestemme, at Dommen i et af Retten nærmere fastsat Omfang skal offentliggøres i Skriftet. Saadan Bestemmelse skal træffes, naar det begæres af vedkommende, men ifølge Stk. 2 skal Offentliggørelse dog ikke finde Sted, medmindre Domhaveren sender Redaktøren Domsudskrift med Begæring om Optagelse.

I Stk. 3 er det foreskrevet, at Optagelsen — ligesom Optagelse af Berigtigelser — skal ske uden Vederlag med samme Typer som Skriftets almindelige Tekst og paa et saa fremtrædende Sted, som det efter Omstændighederne med Rimelighed kan fordres. Er en Meddelelse optaget fra et andet periodisk Skrift og er dettes Redaktør eller Forfatteren ved Dom fundet skyldig til Straf, er Redaktøren i Henhold til Stk. 4 derhos forpligtet til, snarest muligt efter at han er blevet bekendt med Dommen, at optage Meddelelse om Dommens Resultat i det af ham redigerede Skrift.

Det er anset for unødvendigt at give særlige Regler for de sjældne Tilfælde, hvor hverken Redaktøren eller Forfatteren kan drages til Ansvar. En Regel af noget lignende Indhold findes i Straffelovens § 273, Stk. 2, der bestemmer, at den, som dømmes for en ærefornærmende Sigtelse, ved Dommen kan tilpligtes at bære Omkostningerne ved Dommens Offentliggørelse.

Til § 12.

Ifølge den gældende Lov vil Erstatningskrav i Anledning af Indholdet af et periodisk Skrift, hvad enten den til Grund for Kravet liggende retstridige Handling kan straffes eller ikke, normalt kun kunne gøres gældende mod den navngivne Forfatter eller Redaktøren, og en Paastand om at faa Erstatning hos den, for hvis Regning Skriftet udgives, vil blive afvist af Domstolene, medmindre Udgiveren — rent undtagelsesvis — skulde opfylde Presselovens Betingelser for at kunne gøres strafferetlig ansvarlig for Skriftets Indhold. Det er dog almindelig Sædvane, at de Redaktøren idømte Erstatningsbeløb betales af Skriftets Udgiver eller Ejer. Da en Lovfæstelse af denne Regel vil stemme med almindelige Retsgrundsætninger, hvorefter den, i hvis Interesse en Virksomhed drives, er ansvarlig til Erstatning for skadegørende Handlinger, begaaet af de ved Virksomhedens Drift beskæftigede Personer, foreslaar man, at Udgiveren skal hæfte for Erstat-

ningsbeløb og Omkostninger, der idømmes Redaktøren af et periodisk Skrift. — Endvidere foreslaas det, jfr. Stk. 2, at Udgiveren foruden at hæfte for de Redaktøren idømte Erstatningsbeløb og Sagsomkostninger skal hæfte for de ham idømte Bøder; det skønnes naturligt, at den, der oppebærer det økonomiske Udbytte af et Bladforetagende, skal være ansvarlig for de Bøder, der paadrages ved Virksomhedens retstridige Udøvelse. Ordene i Stk. 3: „den, for hvis Regning et periodisk Skrift udgives“, udelukker ikke, at Reglen kommer til Anvendelse, naar det er et Aktieselskab eller et Interessentskab, der driver Virksomheden. — At Udgiveren for de af ham udrede Beløb som oftest har Regres mod Redaktøren, følger af almindelige Retsgrundsætninger og behøver ikke udtrykkelig at udtales i Loven.

Til § 13.

Reglen supplerer de i Straffelovens § 77 givne Regler om Inddragelse (Konfiskation). Den i Punkt 3 indeholdte Bestemmelse svarer til den gældende Presselovs § 13, 3. Punktum.

Til § 14.

Bestemmelsen svarer til Presseloven af 1851 § 14, 2. Punktum, suppleret med en Bestemmelse om, at Forbud mod Udbredelse af fremmede Skrifter her i Riget, saafremt Forhandleren eller Uddeleren ikke kendes, kan nedlægges hos enhver, i hvis Besiddelse Skriftet findes, ogsaa hos Postvæsenet.

Til § 15.

Herom henvises til Bemærkningerne i Indledningen.

Til § 16.

Saaledes som den periodiske Presse her i Landet er organiseret, jfr. Bemærkningerne i Indledningen og til § 2, vil man ved Redaktør forstaa den, der i Almindelighed — i sin Egenskab af Chefredaktør — træffer Afgørelse om Skriftets Indhold, uanset at en anden, f. Eks. en Redaktionssekretær, i det konkrete Tilfælde har truffet Afgørelse om Stoffets Optagelse i Skriftet, og uanset at Beføjelsen til at træffe Afgørelse om Skriftets Indhold midlertidigt er overladt til andre paa Grund af kortvarig Sygdom eller Bortrejse. Denne Forstaaelse vil formentlig være tilfredsstillende for Pressen, som maa antages fri Adgang til nærmere Undersøgelse af Redaktionernes indre Forhold.